

Faro

La plumilla

Albert Vallvé

Tarragona perdí ayer quien fue su sonrisa permanente, el más popular de los concejales de la época Nadal, Albert Vallvé Navarro. Fue abogado del despacho Vallvé-Huber y luego en Vahusari, y político de Unió, ocupando cargos de teniente de alcalde de Cultura, vicepresidente de la Diputació y senador. Como responsable de Cultura asistió a cientos de actos y su intervención amable, incluso divertida, se esperaba. Doy testimonio por las muchas veces que coincidimos, de las que guardo tan grato recuerdo. Tantos años haciendo de Magí de les Timbales le habían convertido en un personaje más del Seguici Popular. Él no podía decir «ladran, luego cabalgamos» porque a su paso caballar todo eran aplausos. Como los que he pretendido dedicarle hoy a título póstumo.

ANTONI COLL I GILABERT
 @Collgilabert

La mirada
 des de Collsuspina

Denúncia 'vs.' silenci. Si, en lloc de riure amb els acudits, memes, i anuncis masclistes, els donem la volta i ridiculitzem els qui els fan i els divulguen, els farem un gran favor a les nostres amigues, filles i netes

PER TATE CABRÉ
 tate@tatecabre.com

IGUALTAT
 DE LES DONES
 GRÀCIES AL
 '#ME TOO' ESTEM
 MÉS A PROP
 D'ACONSEGUIR-LA

Avui és el 8 de març, el Dia Internacional de les Dones o el Dia de la Dona Treballadora i a totes les dones, professionalitzades o mestresses de casa, ens toca fer una reflexió sobre on som en el terreny de la igualtat d'oportunitats i què estem fent per arribar a aconseguir-la per les nostres filles o per les nostres netes.

Si ens capbussem dins la història tarragonina, hi trobarem notòries escriptores, professores, empresàries, artistes, monges, abadesses... I també activistes: valentes dones tarragonines que són referents com Neus Català, Rosa Venes o Frederica Montseny, la primera dona ministra a Espanya, filla d'un reusenc, que quan va necessitar un pseudònim curiosament va canviar el Montseny pel Montsant. Neus Català, filla dels Guiamets, era infermera i supervivent de l'holocaust nazi i Rosa Venes va ser l'heroïna del setge de Tarragona durant la Guerra del Francès.

Però tornant al 2021, el gran salt per l'alliberament de les dones va ser a l'octubre del 2017, en què va començar el moviment #Me Too als Estats Units, amb les confessions públiques de les víctimes del depredador sexual i productor de Hollywood Harvey Weinstein. Les denúncies amb noms i cognoms s'han anat estenent per tot el globus, i han fet més per les dones que dècades de feminisme i lluites estèrils.

Fa dos anys que vaig fer un #Me Too a aquesta mateixa secció amb tot d'experiències personals i de dones que em són properes, i podria omplir pàgines i pàgines d'anècdotes sexistes i d'abusos que totes hem patit des

que érem nenes, les nostres mares, les nostres àvies...

I el millor del #Me Too és que no només ha empoderat dones, com les que van destapar l'escàndol de trenta anys d'abusos a l'Institut del Teatre de Barcelona a finals de febrer, que ha portat cua a Mallorca i València; sinó que també ha empoderat homes abusats per pedòfils fa vint anys, tal és el cas de les víctimes del capellà i arxiver de l'Arquebisbat de Tarragona, Manuel Fuentes, també al febrer passat.

Valentes dones tarragonines són referents com Neus Català, Rosa Venes i Frederica Montseny

El moviment del #Me Too ha fet més per les dones que dècades de feminisme i lluites estèrils

Certes actituds de menyspreu ja no es toleren, fins al punt de plantejar-nos: serien possibles un Picasso o Bertolucci?

Si l'arquebisbat hagués fet cas a la primera víctima quan ho va denunciar, hi hauria hagut una segona víctima?

Així és: el pacte de silenci que protegeix els abusadors provoca més víctimes. I la gran apor-

tació del #Me Too és trencar el silenci... La meua intenció amb aquest article és precisament atiar l'onada feminista i animar a trencar el silenci i protestar, denunciar, i cridar l'atenció cada vegada que algú fa un acudit, comentari o broma sexista sobre el qual fins ara no hauríem dit res...

Atrevim-nos a replicar els memes i vídeos masclistes que rebem, intervenim en les converses que adulen el donjoanisme, rebutgem obertament les actituds cràpules que han contribuït a forjar els mites dels macho men, latin lovers com Picasso, Depardieu, Onassis...

Pajares i Esteso

La societat ha canviat en quaranta anys i ja no hi ha lloc pel sentit de l'humor de Pajares i Esteso als setanta. Fernando Esteso cosificava la dona al seu hit *La Ramona*, de la que deia: «un cacho carne con ojos, eso es lo que eres, Ramona», o a «los niños con los niños...» on demonitzava les nenes: «dan golpes en la cara, te rompen la cabeza, porque ellas son muy malas»...

Sense deixar els anys setanta, els catalans peregrinaven el 1972 a Perpinyà a veure *L'últim tango a París*, ho haurien fet igualment si llavors algú hagués trencat el silenci i s'hagués sabut que Marlon Brando havia violat en directe una astorada Maria Schneider a qui li van arruïnar la vida ell i el director Bernardo Bertolucci?

En menys de mig segle la societat ha canviat per a bé. Certes actituds de menyspreu cap a les dones ja no es toleren, fins al punt de plantejar-nos: serien possibles un Picasso o un Bertolucci després del #Me Too?

Periodista

Doctora en Periodisme i Ciències de Comunicació i diplomada en Traducció i Interpretació, Tate Cabré ha treballat en premsa i televisió. És Guia Oficial de Turisme de Catalunya.

